

Annie Darling

Hartenwens
in het vintageboetiekje

1

Na een strenge winter en een heel natte lente, was het nu juni en overduidelijk zomer.

‘Poeh! Wat een hitte!’ schreeuwden de krantenkoppen, met daarbij foto’s van in bikini geklede jongedames die in de golven rondartelden aan de stranden van Skegness tot Southend.

Dat was een compleet andere wereld dan de werkkamer van Cressida Collins onder het schuine dak van The Vintage Dress Shop in de wijk Primrose Hill in Londen.

De werkkamer was voorzien van alles wat ze nodig had om haar werk te doen. Aan een muur hingen van vloer tot plafond planken, met daarop een regenboog aan spoelen met gekleurd garen. Glazen potten en bakken met knopen en kralen in alle kleuren en maten. Ritsen, accessoires, versiersels, veren; om nog maar niet te spreken over alle rollen stof, ook al maakte Cress zelf geen jurken maar repareerde ze die alleen. Het kon nooit kwaad om een paar meter mousseline of voile van zijde – in verschillende tinten, van albastwit tot een diep oesterwit – op voorraad te hebben tijdens passessies of als ze een bruidsjurk aan het verstellen was.

Op de onderste plank stond een klein bibliotheekje van naslagwerken. Dit waren Cress’ stijlbijbels, met titels van *The Thirties in Vogue* en *The Golden Age of Couture* tot biografieën van alle grote Britse modeontwerpers: Alexander McQueen, Hardy Amies, Zandra Rhodes.

Langs de andere muur stond Cress’ werktafel met daarop haar naaimachine en overlockmachine. Er hing een prikbord vol met uitgescheurde bladzijden en inspiratie uit tijdschriften, ruwe schet-

sen van jurken die waren versteld, of nog versteld moesten worden, en post-its. Wel honderd of meer post-its, allemaal in Cress' handschrift en niet te ontcijferen voor anderen, ook al bewees de rest van de werkkamer dat ze over genoeg organisatietalent beschikte. Cress had de rotsvaste overtuiging dat alles een eigen plek had, en dat alles ook op die plek moest liggen.

Ze zat nu op een hoge kruk aan haar werktafel, al zou ze liever in de luxe en erg comfortabele blauwfluwelen fauteuil zitten waar ze meestal haar handwerk deed. Maar de fauteuil stond precies onder een van de twee dakramen, waardoor de zon nu meedogenloos naar binnen scheen. Geen wonder dus dat het in de werkkamer wel een sauna leek, ondanks de twee ventilatoren die op volle kracht stonden te blazen. Cress moest vanwege de hitte regelmatig even pauze houden omdat ze anders zweethanden kreeg, en het is natuurlijk uit den boze om met zweethanden aan vintage kleding te zitten.

Ze was bezig met ingewikkeld verstelwerk aan een delicaat, koeraalkleurig avondjurkje uit de jaren vijftig van changeant met een taille van nog geen zesenvijftig centimeter. Helaas had de nieuwe eigenaar, een zeventienjarig meisje dat de jurk had gekocht voor haar indexamenbal, een taille van bijna eenenzestig centimeter.

Cress kwam kreunend overeind, want ze had voorovergebogen gezeten om voorzichtig een naad los te tornen. Boven het lawaai van de ventilatoren uit hoorde ze stemverheffingen. De vraag was nu wat zwaarder woog: het verlangen naar een koel drankje of een ruzie uit de weg te gaan.

Ze ging door met lostornen, maar kon nu alleen nog maar denken aan een ijskoude cola light uit de koelkast in het kantoor beneden. Zo koud dat de condens langs het blikje sijpelde als Cress hem met haar zweethand omklemde, want ondanks de ventilatoren, waren haar handen verschrikkelijk... klam.

Ze stond kreunend op. Haar jurk zat onaangenaam vastgeplakt aan de achterkant van haar benen. Ze trok de vochtige stof los en waagde zich toen de paskamer in om te zien hoe ze er in de passpiegel uitzag. Zoals ze al vermoedde, zag ze er net zo oververhit uit als ze zich voelde. Haar donkere krullen waren zo pluizig dat haar haar bijna driehoekig was en ook al had ze de afgelopen weken een mooie

karamelkleurige tint gekregen, haar gezicht was rood en zweterig. Ze trok aan haar mouwloze, lichtblauwe werkschort, die ze zelf had gemaakt, en die nog steeds aan haar kleefde. Cress ging dichterbij de spiegel staan, streek met haar vingertop over haar wenkbrauwen (zelfs haar wenkbrauwen waren klam) en stak haar tong uit naar haar spiegelbeeld.

Ze keek veel liever naar de dure, exclusieve jurken die in de kleine ruimte hiernaast hingen. Meestal was een blik op de rekken met elegante avondjaponnen, gemaakt door ontwerpers die Cress verafgoodde, voldoende om haar op te vrolijken, zelfs op dagen dat ze zich een oververhitte zwetende zielenpoot voelde.

Cress stapte de salon met wanden vol bruidsjurken in, van het lichtste wit tot ivoorkleurig, crèmekleurig, oesterwit, zilverkleurig en goudkleurig. Er hing zelfs een zwarte bruidsjurk, gemaakt van tule en tafzijde, ook al hadden tot nu toe alle bruidjes die vermeden. ‘Zwart is toch echt een rouwkleur,’ zeiden de moeders van deze bruidjes zonder uitzondering.

Aan een kant van de ruimte was een verhoogd cirkelvormig podium dat aan drie kanten omringd was door spiegels, zodat iedereen die een japon paste zichzelf vanuit elke hoek kon bekijken. Er stonden drie met goud versierde crèmekleurige sofa’s, zo geplaatst dat de rest van het bruidsgezelschap ook goed zicht had, en op een bijzettafeltje stond een goud-met-crèmekleurige doos, die altijd goed gevuld was met tissues. Er werden veel tranen, zowel van vreugde als van verdriet, vergoten voor deze spiegels.

In het midden van de salon – op een ereplaats – lag de winkel hond, Coco Chanel, een zwarte Franse bulldog met een kapsones die zelfs haar bekende naamgenoot aan het denken zou zetten. Ze lag op haar rug met haar stompe pootjes wijd uiteen terwijl een ventilator een verkoelend briesje blies over haar intieme delen.

‘Jij weet niet wat waardigheid is, cc,’ mompelde Cress, ook al zou zij eigenlijk ook het liefst naakt op de grond willen liggen met een ventilator op haar onderstel gericht. Ze was geen zomerliefhebber. Cress hield meer van de herfst of de winter, want ze droeg het liefst elke dag een vest. Maar op dit moment was zelfs de gedachte aan een vest genoeg om het gevoel te krijgen dat ze levend werd gekookt.

Bovenaan de wenteltrap die naar de winkelvloer beneden leidde, stopte ze even. Ze hoorde Sophy, haar geliefde zus-vriendin, en Phoebe, haar iets minder geliefde baas-vriendin ruziën, zoals ze he-laas al van hen gewend was. Erg luid.

‘Ik zeg alleen maar dat toen ik in Australië was, we een verhuur-service hadden bij Clive’s Closet,’ zei Sophy terwijl Cress met een flauw glimlachje langs haar liep.

‘Ik wou dat je in Australië was gebleven bij die idiote Clive’s Closet,’ siste Phoebe terug.

Om eerlijk te zijn, bleef Sophy, Cress’ stiefzus, sinds ze weer bij The Vintage Dress Shop was komen werken, tot vervelens toe door-gaan over dat ze bij Clive’s Closet alles anders deden. Ze had iets langer dan een jaar in Australië gewoond om daar familie te bezoeken en had in Sydney in een tweedehandswinkel gewerkt.

En Cress mocht dan niet van de zomer houden, Phoebe had er helemáál een hekel aan. Ze verscheen altijd onberispelijk gekleed in een elegant zwart jurkje, naadkousen en hoge hakken, haar gezicht vol in de make-up met strakke eyelinerwings en een dieprode lip-penstift, en een vlijmscherpe zwarte bob met volle pony. Ze oogde chic, elegant en ook een beetje intimiderend. Maar haar look was niet echt bestand tegen temperaturen van halverwege de dertig gra-den. Phoebes pony zat niet meer mooi strak en haar eyeliner liep uit. Geen wonder dus dat ze in een slecht humeur was.

‘Cress, vind jij het ook geen goed idee om de jurken, naast ze te verkopen, ook te verhuren?’ riep Sophy haar na, maar Cress deed alsof ze het niet hoorde en pakte een blikje cola light uit de koelkast in het kleine keukentje bij het kantoor.

Ze liep snel door de achterdeur het kleine terras op, met uitzicht op het Regent’s Canal. Op een zomerse dag was dat een plaatje. De zon reflecteerde op het water terwijl vrolijk gekleurde trekschuiten langstuften, omlijst door de weelderige, groene bladeren van de bomen die langs het kanaal stonden. Ook al waren ze ietwat ver-welkt, iets minder groen dan daarvoor, en miste Cress het verkoelende windje dat het water meestal met zich meebracht. Vandaag was er geen briesje, geen verkoeling of wat dan ook te bekennen.

Ze legde het koude blikje tegen haar oververhitte gezicht en trok

aan het dunne katoen van haar werkschort, dat nog steeds aan haar vastplakte.

Ze hoorde een geluid achter zich en draaide zich om. Sophy kwam naar buiten stappen.

‘Phoebe is zo irritant!’

Cress hief protesterend een hand omhoog. ‘Ik heb hier geen zin in, Soph,’ smeekte ze. ‘Ik wil niet weer een speech aanhoren over het verhuren van de jurken...’

Sophy stopte even met het openmaken van haar eigen blikje cola light. ‘Maar bij Clive’s Closet deden...’

‘Ik stort mezelf in het kanaal als je die zin afmaakt,’ zei Cress, en sloot af met een subtiel boertje omdat ze haar cola te snel op had gedronken.

‘Ik wil niet vervelend doen.’ Sophy ging op een van de smeedijzeren stoeltjes zitten die ze buiten hadden staan. Ze deinsde lichtjes terug toen de achterkant van haar benen het hete metaal raakte. ‘Maar het is zo frustrerend dat Phoebe zo kortzichtig is. Het lijkt wel alsof ze niet wil dat de winkel groeit.’

Cress vond het heerlijk om bij The Vintage Dress Shop te werken, helemaal omdat ze hiervoor bij het extreem deprimerende Museum of Religious Relics in Chelsea had gewerkt, waar ze na het behalen van haar diploma aan de modevakschool in dienst was gegaan. Ze had daar voor een mager loontje negen jaar lang kerkelijke gewaden en kleden gerepareerd, totdat Sophy haar hier een baan had bezorgd. Cress was enorm dankbaar dat ze de hele dag met prachtige jurken mocht werken in plaats van met kardinaalsgewaden, bisschopsmantels en een niet-aflatende stroom van knielkussens vol vlekken.

De afgelopen vijftien maanden had ze met stoffen gewerkt waar ze alleen maar van had kunnen dromen: fluisterzachte crêpe georgette en chiffon, broze en flinterdunne zijde en satijn dat bijna uit je handen gleed en al heel oud was. Cress hield er nog het meeste van om de gestreste vrouwen te zien veranderen in de beste versie van zichzelf, met behulp van alleen maar een paar strategisch geplaatste spelden en plooiën, een langere of kortere zoom en een ingenomen naad. Niets was beter dan de vrouwen het podium op helpen waar ze dan de eerste nerveuze blik in de spiegel wierpen. En dat het dan

langzaam tot ze begon door te dringen dat ze een jurk aan hadden die alles wat ze mooi vonden aan zichzelf, accentueerde. Zelfs de dingen waarvan ze niet eens wisten dat ze die mooi vonden. Dan brak er langzaam een glimlach door, zelfs als de vrouw moe was en ze eigenlijk haar haar moest wassen, en dan werd ze mooi omdat ze eindelijk doorhad dat ze mooi was.

Je moest nooit de kracht van een goed zittende jurk onderschatten. Een goed zittende jurk en de bekwame vingers van Cress. Dus toen Sophy of Freddy, die over de saaie, bedrijfsmatige kant van de winkel ging, begonnen te drammen over extra inkomstenbronnen en het uitbreiden van de online inkomsten, haakte Cress af.

‘Ik moet mijn niche, mijn talent vinden,’ zei Sophy nu. ‘Laten zien wat ik in huis heb, vind je niet?’

‘Ik dacht dat je hier alleen maar bleef totdat je wat anders gevonden had?’ Dat had Sophy beweerd toen ze een paar maanden geleden terug was gekomen uit Australië, en het was de enige reden dat Phoebe haar met tegenzin haar oude baan terug had gegeven. Tenminste, dat en het feit dat de vader van Sophy, Johnno, de eigenaar van de winkel was. Maar hij was naar Australië teruggegaan met Sophy en, ook al had hij al langer dan dertig jaar in Londen gewoond, hij zat nu veilig weggekropen op de schapenfokkerij van zijn familie en was niet van plan om binnenkort terug te komen.

‘Nou, laten we eerst maar eens kijken hoe het allemaal loopt. In de tussentijd wil ik graag productief zijn, in plaats van alleen maar een gat op te vullen. Misschien wordt de verhuurservice wel zo succesvol dat...’ Sophy stopte even en keek om zich heen alsof ze vermoedde dat Phoebe affluisterapparatuur op het terras had geplaatst. ‘Het zou zomaar een bedrijf op zich kunnen worden. Dat zal haar leren!’

‘Alsjeblieft, Soph. Ik wil niets meer horen over je plannen voor wereldheerschappij in het rijk van vintage jurken. Ik bedoel, goed van je en zo, maar het is misschien beter als ik er niets vanaf weet,’ probeerde Cress uit te leggen op een manier waardoor Sophy zich niet beledigd zou voelen.

Sophy grinnikte alleen maar. ‘Zodat Phoebe je niet kan dwingen om haar alles te vertellen. Ik bedoel, je hebt daarboven allerlei mar-

telwerktuigen staan. Spelden, kartelscharen, die overlockmachine.’

‘Phoebe zou me nooit martelen. Ik ben haar favoriet,’ wierp Cress tegen, maar eigenlijk was Coco Chanel Phoebes favoriet. En trouwens, Phoebe, en zij niet alleen, hoefde Cress alleen maar streng aan te kijken en dan zou ze alles vertellen wat ze wilde weten, zelfs haar pincode. ‘Australië heeft je veranderd.’

‘Daarom ben ik ook gegaan. Ik was het gewoon zat waar ik was, wie ik was...’ Sophy’s stem stierf weg. ‘Ik was toe aan verandering. Voordat ik naar Australië ging, zat ik al tien jaar vast in dezelfde saaie sleur.’

Sophy was inderdaad teruggekomen van haar overzeese leven met een ondernemersgeest die ze daarvoor niet had. Ze zag er zelfs anders uit. Ze had nog steeds het zijdezachte, vuurrode haar waar Cress altijd zo jaloers op was geweest, omdat ze zelf een volle bos donkere onhandelbare krullen had, die uitzette naarmate het buiten warmer werd. Sophy had een lichte huid zoals mensen met rood haar vaak hebben, maar ze was zowaar bruin uit Australië teruggekomen. ‘Het was er erg heet en ook al smeerde ik trouw zonnebrandcrème, al mijn sproeten smolten min of meer samen,’ zei ze bij wijze van uitleg. ‘Ik ben dus blijkbaar een roodharige die bruin wordt.’

Met de bruine kleur en de ondernemersgeest kwam een nieuw zelfvertrouwen dat waarschijnlijk was ontketend door de wandelingen in de rimboe, het schaapscheren en doordat ze bij Clive’s Closet was behandeld als een soort wereldwonder op het gebied van vintage mode. Haar zelfvertrouwen kwam terug in haar hele houding: schouders naar achteren, opgeheven hoofd, klaar om de wereld onverschrokken onder ogen te komen. Ze had zelfs haar hele garderobe veranderd, die had daarvoor vooral bestaan uit vormeloze jurken in een onuitgesproken kleurenpalet. Ze hadden haar echt moeten overhalen om een vintage jurk aan te doen toen ze voor het eerst bij The Vintage Dress Shop kwam werken, maar nu, op dit moment, droeg ze een vintage jumpsuit met een frisse, heldere blauw-met-groene bloemenprint op wit batistkatoen, en de benen en schouders bloot. De jumpsuit stond haar fantastisch.

Dit alles verontrustte Cress. Cress wist dat zij iemand was die door het leven ploeterde. En dat was oké. De wereld had net zo goed

ploeteraars nodig als doorzetters en van die irritante mensen die beweerden dat ze het prima deden op vier uur slaap per nacht, zodat ze meer tijd overhadden om hun doelen te bereiken.

Maar het had draaglijker geleken toen haar beste vriendin en stiefzus ook een soort van ploeteraar was. Alleen was Sophy meer een doorzetter geworden. Voordat Sophy naar Australië was gegaan, had ze zichzelf bevrijd van de ketens van de bekende modeketen waar ze al jaren werkte en van een langdurige relatie die maar niet verder kwam. Vervolgens was ze weer in contact gekomen met haar voorheen afwezige vader, Johnno, had een baan aangenomen bij The Vintage Dress Shop en was ze verliefd geworden op Charles, een handelaar in halfedelstenen. Ook een aantal van de duurste japonnen van The Vintage Dress Shop kwamen bij hem vandaan. Cress had zichzelf afgevraagd of Sophy wel naar Australië zou gaan, want ze leek zichzelf niet van Charles los te kunnen trekken, maar ze wás gegaan, en nu ze terug was, had ze haar leven als ploeteraar niet weer opgepakt.

Ze was verhuisd naar een cool huis in King's Cross, waar hun collega, Anita, ook woonde, en de laatste tijd beleefde Sophy allerlei avonturen. Spontane avonturen. Vorig weekend was ze zomaar naar Parijs gegaan. Ze had zaterdag al vrij genomen van werk en tijdens de lunch op vrijdag had ze gezien dat er tickets voor de Eurostar in de aanbieding waren. Tegen tien uur die avond zaten zij en Charles in Parijs waar ze in een appartement van zijn vrienden in Le Marais overnachtten. Charles was zo iemand met vrienden in exotische oorden.

Dus nu ploeterde Cress alleen voort. Ze woonde nog steeds bij haar ouders thuis. Ze was nog steeds samen met Colin, haar vriendje sinds de middelbare school. Ze waren nog steeds aan het sparen voor een aanbetaling op een eigen huis. Maar terwijl Cress de trap weer op sjokte, bedacht ze dat ze de afgelopen achttien maanden wel van baan was veranderd, en dat was toch zeker iets groots. Het was enorm.

En ook had ze een succesvol bijbaantje. Ze kamde kringloopwinkels, koopjeshoeken en eBay-advertenties uit op zoek naar beschadigde, vintage jurken, die ze daarna liefdevol in hun oude glorie

herstelde. In sommige gevallen hoefde ze alleen maar een nieuwe rits in te zetten of een paar knopen te vervangen. Daarna verkocht ze ze in haar Etsy-winkeltje, samen met haar handgeborduurde draagtassen.

Cress zat niet stil. Ze had een compleet leven. Maar toch voelde ze zich de rest van de dag rusteloos en geïrriteerd, ook al kon ze er niet precies de vinger op leggen waarom dat zo was. Misschien kwam het door de hitte. Misschien kwam het door al dat lostornen van naden. Misschien kwam het doordat ze te veel cola light op had.

Het was maar goed dat ze vanavond met Colin had afgesproken. Dat vrolijkte haar altijd weer op.